

тритѣ четвърти отъ търговията за обмѣняване въ новитѣ господарства на полуострова. По тоя начинъ, най голѣмия интересъ за нея би се състоялъ въ това, да добие за областитѣ, които оставатъ подвластни на Портата, и особено за Македония редъ и безопасностъ, които сж необходими за развиването на тѣхното богатство, отъ което австрийската търговия би извлякла голѣма полза. Но ми се струва, че Австрия не съзира това достатъчно ясно.

Неотдавна (въ януарий 1886 г.) *графъ Андраши* краснорѣчиво е доказалъ въ унгарския парламентъ, че Австро-Венгрия трѣбва да покровителствова младитѣ националности, които се образуватъ на Балканския полуостровъ, и, въ настояще врѣме, трѣбва да се признае съединението на България съ Румелия.

Най голѣма послѣдователностъ въ источната политика е показала, именно, *Франция*. Съ исклучение на Кърмската война, — грѣшка, която е произлѣзла отъ династическата политика на Наполеона, — Франция всѣкога е провъзгласявала себе си за покровителница на раята.

Посоката, която трѣбва да слѣдва *Италия*, напълно и опрѣдѣлено се указва, както отъ нейното происхождение, тѣй и отъ нейнитѣ търговски интереси: тя трѣбва да поддържа образованието на самоуправляющитѣ се националности, които нѣкога да могатъ да се съединятъ въ федераленъ съюзъ. Нѣкои егоистични и криво разбрани възгледи, по видимо, по нѣкога я отклоняватъ отъ тая посока, която е проста, великодушна и се съгласува съ правилно разбираня ѝ интересъ.

Що се касае до *Германия*, то тя има само една грижа: да благоприятствова за расширячаванieto на Австрия, съ цѣль да направи по необходимъ и по ползовитѣ съюза на двѣтѣ империи.

Бловицъ, — като изражава, въ тоя случай, общото мнѣние, мисли, че за рѣшение на въпроса, кому трѣбва да принадлѣжи Цариградъ, необходима е една обща война. Господарствата така често се сражаватъ безъ никакъвъ разуменъ поводъ,